

бихъ ги и затворяхъ виноватитѣ по нѣколко дена въ затворъ, а на кмета и старѣйтѣ обѣснихъ работата че Руското правителство не е Турското да ся компрометирва прѣдъ Европа съ най-нискатѣ варварски постѣпки за изгубване царството си, но че то е силно да противостои и на външния и вътрѣшния си неприятель, гдѣто Българитѣ съ тая си постѣпка, немогатъ му помогна въ нищо, а още го зачериятъ. Зехъ се строги мѣрки противъ туй да ся пази тишината между двѣтѣ разядени народности и ся заповѣда строго по всичкигѣ села на кметовеѣ да непрѣд-приматъ на своя гдава таквисъ рабори, които неприсадлѣжатъ тѣмъ, инакъ тий ще отговарятъ и заплащатъ съ живота си на заточение въ Сибирь за дѣрската имъ постѣпка, ако не се покоряватъ на правителствениитѣ заповѣди. Най-послѣ и това ся прѣтѣпка, смири и забрави. Прѣзъ цѣлий мѣсець Ноемврий, Руски войски постоянно се испращяхъ все на помощъ за Плъвенъ прѣзъ Търново, Севлиево и Ловечъ, та замѣнувахъ прѣзъ селото ни Леденикъ, и за да ся поискаратъ повече водка, винце и нѣкоя сгодна квартира, често си полгвахъ, че Плъвенъ се билъ взелъ, а простодушнитѣ селени отъ радостъ, често си ги почеривахъ и повечко отколкото трѣбва за тая новина съ надѣжда дано поскоро да се отърватъ и отъ тия бѣжанци, като са привземе той, та да си идатъ; но тая лѣжа много пжти ся опровергаваше отъ другитѣ.

На 28-й Ноемврий Руситѣ привзехъ Плъвенъ, а въ Търново срѣщу 29-й вечерята имаше илиминация, голѣми веселби и пушечни гърмежи, които отъ ненадѣшното гърмене бѣхъ испоплашени жителитѣ, та бѣхъ хукнали да бѣгатъ, като мислели, че Турцитѣ нападнали на града и бойтъ се е почналъ, щото казвахъ, че случайно се убили двама трима людѣе отъ незпаяние, когато хвъртали другитѣ съ орѣжието си отъ радостъ. Слѣдъ прѣвзиманието на Плъвенъ на всички мисльта бѣше обѣрната сега къмъ Балкана, тѣй като се примахна веке голѣмата сиѣнка, гдѣто приготовленията се започнахъ, въ копуване на конѣе за приносяние на храни, припаси и всичко друго каквото трѣб-